

Sygn. akt VI GC 719/16 upr/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: stażysta Monika Kucharczyk

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2018 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

(...) Spółki jawnej B. i D. M. w C.

przeciwko:

K. S.

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanej K. S. na rzecz powoda (...) Spółki jawnej B. i D. M. w C.-D. kwotę 8 500,00 zł (osiem tysięcy pięćset złotych) z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 8 lipca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
- 2) zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2 717,00 zł (dwa tysiące siedemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
- 3) oddala powództwo w zakresie pozwu wzajemnego;
- 4) zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 120,00 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem kosztów pozwu wzajemnego.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt: VI GC 719/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 31 marca 2016 roku powódka (...) Spółka Jawna B. i D. M. w C., wniosła o zasądzenie od pozwanej K. S. kosztów procesu oraz kwoty 9 364 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od:

- 864 zł od dnia 15 maja 2015 r. do dnia zapłaty;
- 8500 zł od dnia 8 lipca 2015 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu powódka podniosła, że kilkakrotnie wykonała na rzecz pozwanej usługi w zakresie przewozu osób. Na podstawie zlecenia z dnia 28 kwietnia 2015 r. powódka wykonała usługę przewozu osób na trasie z P. do K. i

z powrotem. Na podstawie zlecenia pozwanej z 1 czerwca 2015 r. powódka wykonała usługę przewozu osób do L.. Na podstawie zlecenia pozwanej z 2 czerwca 2015 r. powódka wykonała usługę przewozu osób do P.. Za wykonane usługi powódka wystawiła na rzecz pozwanej stosowne faktury. Pozwana nie dokonała zapłaty całości należności wynikających z wystawionych faktur pomimo wystosowania przez powódkę wezwań do zapłaty.

W dniu 1 czerwca 2016 roku Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy wydał w sprawie VI GNC 903/16/5 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwana K. S. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty w zakresie kwoty 8500 zł z odsetkami od 8 lipca 2015 r., wnosząc o oddalenie powództwa w w/w zakresie oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że uznaje żądanie pozwu w kwocie 864 zł z odsetkami ustawowymi od 15 maja 2015 r. do dnia zapłaty. Pozwana zakwestionowała natomiast żądanie pozwu w zakresie kwoty 1000 zł z odsetkami ustawowymi od 8 lipca 2015 r. do dnia zapłaty, gdyż jej zdaniem wbrew stanowisku powódki pomniejszenie należności nie zostało uzależnione od niezwłocznego uregulowania całości zapłaty. Pozwana zakwestionowała również żądanie pozwu w zakresie kwoty 7500 zł z odsetkami ustawowymi od 8 lipca 2015 r. do dnia zapłaty wskazując, że powódka w ustnych rozmowach pomniejszyła o tą kwotę należność w związku z „incydentem w L.”. Pozwana wskazała, że „incydent w L.” dotyczył kwestii nienależytego wykonania umowy przez powódkę.

Pozwana wniosła również pozew wzajemny wnosząc o zasądzenie od powódki kwoty 55 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 1 lipca 2016 r. oraz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu K. S. wskazała, że w wyniku nienależytego wykonania przez (...) Spółka Jawna B. i D. M. w C. umowy przewozu do L. poniosła szkodę w wysokości 55 zł. Szkada powstała, gdyż klientka pozwanej E. Z. skierowała do pozwanej reklamację, która została ugodowo załatwiona poprzez zapłatę kwoty 55 zł tytułem zwrotu za bilet, który klientka musiał wykupić w związku z spóźnieniem autokaru.

W odpowiedzi na pozew wzajemny powódka wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania. Powódka podniosła, że nie ponosi winy za szkodę poniesioną przez pozwaną. Powódka wskazała również, że brak jest adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy szkodą poniesioną przez pozwaną a sposobem wykonania umowy przewozu osób na trasie do L..

Sąd ustalił co następuje:

Strony zawarły trzy umowy grupowego przewozu osób. Strony ustaliły, iż powódka wykona na rzecz pozwanej usługi grupowego przewozu osób na trasie z P. do K. w dniach 1.05.2015 r. oraz 3.05.2015 r., z K. do L. w dniach 03-07.06.2015 oraz z K. do P. w dniach 04-07.06.2015 r. (wraz z powrotem na w/w trasach).

Dowód: korespondencja mailowa (k. 4-7), zeznania świadka M. D. (k. 134-135), przesłuchanie współnika powodowej spółki (...) (k. 136-137), zeznania świadka D. S. (k. 179-184).

W trakcie wykonania umowy grupowego przewozu osób na trasie z K. do L. i z powrotem, kierowcy autokaru dnia 6 czerwca 2015 r. o godzinie 9.30 wysadzili uczestników wycieczki w L. a następnie udali się na parking w celu odbycia obowiązku 9-ciu godzin odpoczynku. Następnie autokar stawił się z opóźnieniem po turystów w miejscowości G. tj. zamiast dotrzeć na miejsce o godzinie 20.00 autokar dotarł o godzinie 22.00. Przyczyną opóźnienia autokaru były korki uliczne na trasie oraz nie uwzględnienie przez organizatora wycieczki obowiązkowego 9-ciu godzinnego czasu odpoczynku dla kierowców. W konsekwencji w/w opóźnienia autokar nie zdążył na zaplanowany na godzinę 21:50 przejazd E. a powrót do Polski został opóźniony o 4 godziny.

Dowód: zeznania świadka M. D. (k. 134-135), przesłuchanie współnika powodowej spółki (...) (k. 136-137), zeznania świadka D. S. (k. 179-184), mail (k. 62, 102), wydruk (k. 63, 98, 103).

W związku z wykonaniem przedmiotu umów grupowego przewozu osób powódka wystawiła na rzecz pozwanej następujące faktur:

- fakturę VAT nr (...) w kwocie 17000 zł z terminem płatności do 7 lipca 2015r.;

- fakturę VAT nr (...) w kwocie 15500 zł z terminem płatności do 7 lipca 2015r.;

- fakturę VAT nr (...) w kwocie 864 zł z terminem płatności do 7 lipca 2015 r.;

Dowód: faktury VAT (k. 8-10).

Powódka mając na celu polubowne zakończenie sporu mailem z dnia 22 czerwca 2015 r. złożyła pozwanej propozycje zmniejszenia o kwotę 1000 zł należności za fakturę VAT nr (...) dotyczącą wycieczki do L.. Pozwana nie przystała na propozycję powódki.

Dowód: korespondencja mailowa (k. 18-21, 47-50).

Pozwana dokonała dnia 3 września 2015 r. zapłaty na rzecz powódki kwoty 5 000 zł tytułem wykonania umowy grupowego przewozu osób na trasie z K. do P. i z powrotem.

Dowód: potwierdzenie przelewu (k. 11).

Pismem z dnia 10 września 2015 r. pozwana złożyła skargę na zachowanie kierowców w trakcie obsługi grupowego przewozu osób na trasie z K. do L. i z powrotem.

Dowód: pismo z 10 września 2015 r. (k. 51-52), potwierdzenie nadania oraz doręczenia (k. 53).

Powódka wezwaniami do zapłaty wzywała pozwaną do zapłaty kwoty 14 364 zł wezwaniem do zapłaty z 21 lipca 2015 r., kwoty 14 487,56 zł wezwaniem do zapłaty z 12 sierpnia 2015 r., kwoty 14 537,93 zł wezwaniem do zapłaty z 28 sierpnia 2015 r. a następnie wezwaniem do zapłaty z 7 grudnia 2015 r. kwoty 14 364 zł.

Dowód: wezwania do zapłaty (k. 12, 14, 16, 22), potwierdzenie nadania (k. 13, 15, 17, 23).

Powódka dnia 15 czerwca 2015 r. dokonała przelewu kwoty 55 zł na rachunek E. Z. nr. (...).

Dowód: potwierdzenie przelewu (k. 64, 99, 104).

Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne oparto o dokumenty, które pod względem treści i formy nie budziły wątpliwości.

Sąd przyznał atrybut wiarygodności zeznaniom świadków M. D., D. S. oraz współnika powodowej spółki (...) bowiem były one rzeczowe, logiczne i korespondujące z zebraną w sprawie dokumentacją.

Sąd oddalił wniosek o dowód z zapisu tachografu albowiem jego przeprowadzenie nie miało znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone przez spółkę (...) w C., przeciwko K. S., zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Powództwo wzajemne złożone w sprawie zasługiwało na oddalenie w całości.

Poza sporem w niniejszej sprawie było to, iż powódka na zlecenie pozwanej dokonała przewozu osób na trasach z P. do K., z K. do L. oraz z K. do P. (wraz z powrotem na w/w trasach).

W myśl art. 774 k.c. przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy.

Zgodnie z art. 1 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. prawo przewozowe (Dz.U. z 2017 r. poz. 1983) ustawa reguluje przewóz osób i rzeczy, wykonywany odpłatnie na podstawie umowy, przez uprawnionych do tego przewoźników, z wyjątkiem transportu morskiego, lotniczego i konnego. Przepisy ustawy stosuje się do przewozów międzynarodowych, jeżeli umowa międzynarodowa nie stanowi inaczej.

W myśl art. 19 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. prawo przewozowe, umowę grupowego przewozu osób zawiera z przewoźnikiem organizator takiego przewozu, zwany dalej "organizatorem".

Zdaniem Sądu nie ulega wątpliwości, że strony łączyła umowa grupowego przewozu osób. Jest ona umową dwustronnie zobowiązująca, wzajemną i odpłatną. Umowa grupowego przewozu osób to umowa zawierana przez organizatora przewozu dla określonej grupy osób np. osób uczestniczących w imprezach turystycznych. Do umów grupowego przewozu osób mają zastosowanie wszystkie przepisy dotyczące umów przewozu zawieranych z indywidualnymi podróżnymi. Podstawowa różnica polega jednak na tym, że stroną umowy przewozu jest nie każdy z podróżnych, ale organizator. Organizator zawiera umowę i jest odpowiedzialny za zapłatę przewoźnego. Organizatorem może być każdy podmiot: osoba fizyczna, prawna albo inny podmiot mający zdolność prawną.

W niniejszym postępowaniu pozwana złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty tylko w części i uznała żądanie pozwu w kwocie 864 zł z odsetkami ustawowymi od 15 maja 2015 r. do dnia zapłaty. Pozwana zakwestionowała natomiast żądanie pozwu w zakresie kwoty 1000 zł z odsetkami ustawowymi od 8 lipca 2015 r. do dnia zapłaty, twierdząc że pomniejszenie należności nie zostało uzależnione od zapłaty niezwłocznego uregulowania całości.

Zgromadzony materiał dowodowy w sprawie wykazał, że w treści maila z dnia 22 czerwca 2015 r. powódka mając na celu polubowne zakończenie sporu w istocie złożyła pozwanej propozycje zmniejszenia o kwotę 1000 zł należności za fakturę dotyczącą wycieczki do L., wyznaczyła jednak warunek polegający na niezwłocznej zapłacie pozostałej kwoty. Wobec okoliczności, iż nie doszło do pozasądowego rozwiązania sporu pomiędzy stronami nie doszło również do wystawienia faktury korygującej. Propozycja powódki nie miała zatem charakteru definitywnego i stanowiła jedynie wyraz chęci polubowne zakończenie sporu do którego nie doszło, wobec czego w ocenie Sądu brak podstaw do uznania, że doszło do skutecznego pomniejszenia należności wykazanej fakturą VAT nr (...) o kwotę 1000 zł.

Pozwana zakwestionował również żądanie pozwu w zakresie kwoty 7500 zł z odsetkami ustawowymi od 8 lipca 2015 r. do dnia zapłaty podnosząc, że powódka w ustnych rozmowach w związku z „incydentem w L.” pomniejszyła o powyższą kwotę należności wobec powódki wynikające z faktury (...).

Przeprowadzone postępowanie dowodowe nie potwierdziło tych twierdzeń, a pozwana nie przedłożyła żadnego dowodu dla wykazania, że pomiędzy stronami doszło do wiążących uzgodnień w zakresie pomniejszenia należność wynikających z faktur VAT nr (...) o kwotę 7500 zł. Zatem pozwana nie wykazała zasadności powyższego zarzutu.

Zgodnie z art. 6 k.c., na osobie, która z faktu wywodzi skutki prawne, spoczywa ciężar jego udowodnienia. Należy uznać, że samo twierdzenie nie poparte żadnym dowodem jest tylko stanowiskiem procesowym i nie może mieć waloru środka dowodowego. Do powoda należy udowodnienie faktów pozytywnych, które stanowią podstawę jego stanowiska, gdyż z faktów tych wywodzi on swoje prawo. Do pozwanego natomiast należy wykazanie zaprzeczenia okolicznościom podawanym przez powoda. Jeżeli więc pozwany nie podejmie środków, dopuszczalnych według przepisów kodeksu postępowania cywilnego jako dowody, na poparcie swoich twierdzeń, to twierdzenia te, nie będą mogły zostać uwzględnione. Regulacja zawarta w art. 6 k. c. określa zatem reguły dowodzenia (przedmiot dowodzenia oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy). Reguła ta ze swej istoty została powtórzona w art. 232 k.p.c. Rolą Sądu zaś w zakresie dowodzenia, jest ocena złożonego przez strony materiału dowodowego. Wobec powyższego należy zauważyć, iż pozwana nie podołała ciężącemu na niej obowiązkowi.

W dalszej części należy podkreślić, że pozwana nie złożyła skutecznie zarzutu potrącenia lub kompensaty w związku z jej zarzutami o nienależyte wykonanie umowy przez przewoźnika na trasie wycieczki do L.. Nie wystawiła też noty obciążeniowej. Nie sposób zatem ustalić w jakiej formie w toku procesu żądała obniżki za przewóz oraz w jakiej wysokości. Okoliczność spóźnienia kierowców na odbiór pasażerów w dniu wyjazdu z L. w ocenie Sądu nie może w żadnym razie spowodować obniżenia należnego frachtu. Nie może też być podstawą niewypłacenia wynagrodzenia za przewóz. Podkreślić należy, że pozwana nie sporządziła pisemnej reklamacji oraz nie obciążyła powoda kosztami. Ponadto pozwana o obniżenie wynagrodzenia zgłosiła się dopiero, gdy powód wzywał o zapłatę.

Postępowanie dowodowe przeprowadzone w sprawie wykazało, że nie można przewoźnikowi przypisać nienależytej staranności a tym bardziej winy w zakresie podnoszonych przez pozwaną zastrzeżeń. Fakt spóźnienia autokaru do odbioru pasażerów wynikał z błędnej organizacji wycieczki przez przewoźnika. Oczywistym jest, że jeżeli o 9.30 jak podaje pozwana pozostawiła pasażerów przy metrze, to stamtąd musi udać się na parking, na którym będzie mógł odbyć pauzę, a następnie dojechać do pasażerów w innej części miasta. Jak zeznał jeden ze świadków należało doliczyć do czasu pauzy po jednej godzinie na odjazd oraz na przyjazd. Zagęszczenie ruchu samochodowego nie może obciążać przewoźnika, a jeżeli kogoś w ogóle to tylko organizatora, który również i tę okoliczność winien był przewidzieć.

Należy zatem uznać ponad wszelką wątpliwość, że pozwana nie wykazała żadnych okoliczności, które uzasadniałyby konieczność pozbawienia frachtu powoda lub jego obniżenia.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu na podstawie art. 481 k.c. od daty wskazanej w pozwie bowiem roszczenie powódki w tym dniu było wymagalne.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie 2 wyroku na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na łączną kwotę kosztów postępowania strony powodowej złożyły się kwoty: 300 zł tytułem opłaty od pozwu, 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa oraz 2400 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z § 2 pkt. 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych co daje łączną kwotę 2717 zł.

W powództwie wzajemnym K. S. wskazała, że w wyniku nienależytego wykonania przez (...) Spółka Jawna B. i D. M. w C. umowy grupowego przewozu osób do L., pozwana poniosła szkodę w wysokości 55 zł, gdyż klientka pozwanej E. Z. skierowała reklamację, która została ugodowo załatwiona przez pozwaną poprzez zapłatę kwoty 55 zł tytułem zwrotu kosztów biletu, który klientka musiała wykupić w związku z spóźnieniem autokaru.

Zgodnie z art. 204 § 1 k.p.c. powództwo wzajemne jest dopuszczalne, jeżeli roszczenie wzajemne jest w związku z roszczeniem powoda lub nadaje się do potrącenia.

Powództwo wzajemne stanowi jeden ze środków obrony pozwanego w procesie. Jest ono wytaczane przez pozwanego przeciwko powodowi w reakcji na zgłaszane przez powoda żądania. Z tych względów, poza funkcją obronną, powództwo wzajemne stanowi jednocześnie sposób dochodzenia przez pozwanego jego własnych roszczeń przysługujących mu względem powoda.

Należy wskazać, że art. 471 k.c. statuuje odpowiedzialność odszkodowawczą dłużnika za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania. Odpowiedzialność ta jest odpowiedzialnością na zasadzie winy, zaś do jej przesłanek należą: niewykonanie bądź nienależyte wykonanie zobowiązania, fakt poniesienia szkody w określonej wysokości oraz istnienie związku przyczynowego pomiędzy niewykonaniem bądź nienależytym wykonaniem zobowiązania a powstałą szkodą. Dla wykazania istnienia wierzytelności z tego tytułu konieczne jest wykazanie wszystkich tych przesłanek.

W pierwszej kolejności należy wskazać że pozwana w toku procesu nie przedstawiła wystarczających dowodów dla wykazania, że E. Z. była uczestnikiem wycieczki do L.. Zawnioskowany przez pozwaną świadek nie potwierdził, że

E. Z. była uczestnikiem wycieczki jak również nie potwierdził, że dokonana zapłata w kwocie 55 zł była faktycznie dokonana w związku z wycieczką do L. oraz na rzecz uczestnika tej wycieczki. Należy wskazać również, że w ocenie Sądu dla wykazania okoliczności, że E. Z. była uczestniczką w/w wycieczki nie był wystarczający przedłożony przez stronę pozwaną niepodpisany wydruk wniosku o zwrot kosztów biletu, który to nie posiada nawet waloru dokumentu prywatnego.

Pozwana nie wykazała w toku postępowania również aby E. Z. faktycznie poniosła wydatek w kwocie 55 zł tytułem zakupu biletu, gdyż pozwana nie przedłożyła dowodu potwierdzającego w/w okoliczność, pomimo tego, że zgodnie z treścią przedłożonego do akt sprawy wydruku, pozwana powinna dysponować oryginałem w/w biletu. W toku procesu pozwana nie wykazała również aby doszło do nienależytego wykonania zobowiązania przez stronę powodową.

Sąd po dogłębnej analizie zgromadzonego materiału dowodowego doszedł do wniosku, że do opóźnienia w dostarczeniu autokaru do miejscowości G. doszło z uwagi na niedopatrzenie organizatora tj. pozwanej która planując napięty harmonogram wycieczki nie uwzględniła obowiązkowej 9 godzinnej przerwy przewidzianej dla kierowcy autokaru oraz możliwości wystąpienia na trasie korków ulicznych.

Zatem biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania w ocenie Sądu pozwana w toku procesu nie wykazała zasadności swojego roszczenia dochodzonego powództwem wzajemnym.

Mając powyższe na uwadze Sąd w punkcie 2 wyroku oddalił powództwo w zakresie pozwu wzajemnego.

O kosztach powództwa wzajemnego Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. na zasadzie odpowiedzialności za wynik postępowania zasądzając kwotę 120 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustaloną zgodnie z § 2 pkt. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

SSR Jolanta Brzęk